

Dobré zprávy:

Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové ročník 8 (2016) : č. 2 – květen

Oceněné
Sanatorium EDEL

Sportovcům pro
charitu patří dík

Na paní Olgu vzpo-
míná M. Žantovský

„Radost
mi působí vše,
co dělám,“

říká nositel Ceny Olgy Havlové 2016 Václav Fanta

Editorial

Cena Olgy Havlové již po dvaadvacáté

Milí přátelé,

držíte v rukou druhé číslo Dobrých zpráv, které jsou již tradičně věnované Ceně Olgy Havlové. Cena byla udělena poprvé v roce 1995 a od té doby se tak děje každoročně v květnu, i když Olga Havlová, zakladatelka této tradice, už mezi námi není. Avšak její myšlenka, kterou udílením této ceny zhmotnila, je živá stále: upozornit na život lidí se zdravotním postižením a ocenit ty vynikající osobnosti, které se dokázaly se svým postižením vyrovnat a ještě navíc pomáhají druhým.

Cena Olgy Havlové 2016 se nese v ojedinělém duchu – při ní si totiž připomeneme dvacáté výročí úmrtí paní Olgy a nedožitě osmdesáté narozeniny Václava Havla. To je také důvod, proč letošní udílení Ceny Olgy Havlové spolupřádáme s Knihovnou Václava Havla, nositelkou jeho odkazu.

Vzpomínám na Olgu Havlovou se věnuje v rozhovoru Michael Žantovský, ředitel Knihovny Václava Havla, diplomat, poradce a tiskový mluvčí Václava Havla. Na počátku 90. let byl Michael Žantovský často přítomen jednání paní Olgy se zahraničními partnery a mohl sledovat vznik a vývoj nadace, kterou založila.

Těsně před svým odchodem stihla paní Olga založit cenu nesoucí její jméno, která již více než dvacet let připomíná její odkaz a která je vyvrcholením roční práce Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Letošním laureátem Ceny Olgy Havlové, který spolu s oceněním získává i sochu Olbrama Zoubka „Povzbuzení“, se stal pan Václav Fanta, nevidomý umělecký fotograf, kterého představujeme v úvodním rozhovoru. A jelikož u příležitosti udílení ceny děkujeme našim dárcům, spolupracovníkům a partnerům, představujeme v aktuálním čísle časopisu také některé příběhy oceněných.

Přejeme Vám příjemné čtení!

Monika Granja

ředitelka Výboru Dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Z obsahu...

Rozhovor s...

Václavem Fantou,
letošním laureátem
Ceny Olgy Havlové

[strana 3]

Cena Olgy Havlové

Nominace dvou
výjimečných žen
in memoriam

[strana 6]

Poděkování...

za příkladný projekt
pro dětskou léčebnu
Sanatorium EDEL

[strana 7]

Poděkování...

všem, kteří sportují
s naším projektem
Sport pro charitu

[strana 8]

Aktuality ze života VDV

Pozvání na kávu se
srdíčkem a další zprávy

[strana 9]

Zaměřeno na...

Olgu, výjimečnou ženu –
rozhovor s Michaelem
Žantovským

[strana 10]

„Radost mi působí vše, co dělám,“

říká nositel Ceny Olgy Havlové 2016 Václav Fanta

Umělecký fotograf Václav Fanta se stal letošním laureátem Ceny Olgy Havlové. Sešli jsme se spolu v Praze-Dědině, v sídle Pobytového rehabilitačního a rekvalifikačního střediska pro nevidomé. Tady ho naučili žít plnohodnotný život „ve tmě“, když po padesátce přišel o zrak. A tady (ale i leckde jinde) pomáhá lidem se zrakovým postižením. Přečtěte si jeho příběh plný nápadů – a především plný vzácné schopnosti dovést tyto nápady do úspěšného konce.

● **Víc než půl života jste pracoval jako umělecký fotograf. Vždycky jste chtěl být fotografem?**

Původně jsem toužil stát se malířem nebo grafikem. Šel jsem studovat Střední uměleckou grafickou školu pod Petřínem a tam mě zaujalo fotografování, a proto jsem pak ještě vystudoval obor umělecké fotografie na FAMU.

● **Čím vás fotografie tak očarovala?**

Je to výpověď člověka s výtvarným viděním a citěním, který do sebe něco vsřebal a pak to v podobě fotografie vydává. Má-li být člověk dobrým fotografem, musí trochu znát historii, dějiny, zajímat se o umění, sociální věci atd., aby jeho výpověď byla pravdivá. To mě lákalo a tomu jsem podlehl.

● **Začínal jste s vědeckou fotografií v Mikrobiologickém ústavu ČSAV, pak jste předsedal do světa módy a k reklamní fotografii, jako novinář jste později publikoval reportážní i umělecké fotografie z cest po domovině a po světě, v agentuře Orbis jste působil jako fotoeditor. Pěkně široké spektrum! Co z toho vás bavilo nejvíce?**

Dělal jsem hlavně výtvarnou fotografii a k té patří i reklama. Můj přístup byl takový, aby člověk, který se na fotografii podívá, dostal na obrázek „chut“ . Třeba reklamu na pivo jsem nedělal v pivovaru, jak mi radili, ale zajel jsem na Slapy, aby fotka vyvolávala pocit moře a volnosti, a vyfotil jsem tam krásnou holku u piva. Kdo se na ni podíval, musel zapomenout na bolesti a neduhy a dostal chuť na pivo!

● **V polovině 70. let jste rok pobýval v Mexiku, kam jste se v roce 1980 opět vrátil, cestoval jste též po Venezuele, Guatemale a Afghánistánu.**

Do Mexika jsem se dostal spíš náhodou – získal jsem roční stipendium od tamní umělecké školy. Byla to jedna z mých nejkrásnějších cest, ať už z pohledu fotografování staré kultury a architektury, tak i lidí, kteří jsou nádherní. Mexičany miluji a Mexiko se stalo mou druhou vlastí.

„*Podívej se do očí dítěte a uvidíš v nich Pána Boha,“ řekl jednou Václavu Fantovi farář.*

To, že jako nevidomý nemůže pohlédnout do očí svého vnuka, je prý jednou z mála věcí, kterých občas lituje.

● **Takže fotografií z Mexika si ceníte asi nejvíce?**

Víte, každá moje fotografie musela o něčem vypovídat, mít duši. Fotografování starých mexických kultur jsem měl velmi rád a dostal jsem se na zajímavá, mystická nepřístupná místa. Ale krásu jsem dokázal najít i v obyčejných městských zákoutích.

● **Kdy jste zjistil, že ztrácíte zrak?**

Problémy se zrakem se projevy již na vojně ve dvaceti letech. Moje nemoc (Retinitis Pigmentosa) se vyznačuje trubičkovým viděním. Postupovala z periferie do centra, až se mi

vidění zúžilo na 20 stupňů. V té době jsem byl v péči Oční kliniky na Bulovce a zůstával jsem optimistou, přestože prognóza zněla – ztráta zraku. Jediný, kdo mě vracel do reality, byl přítel Vilém, který mě varoval a říkal, že jednou nebudu vidět a budu chodit s bílou holí. To jsem těžce nesl. Zároveň mi ale říkal, ať jsem klidný, že dokud mi bude pracovat hlava a mozek, tak se slepoty nemusím bát. Hlavně abych pracoval se svým intelektem a neupadl do trudomyslnosti. Na jeho slova si často vzpomenu.

● **Jak choroba postupovala?**

Tím, že mi zrak odcházel postupně, jsem si zvykl na různá omezení a přizpůsoboval se. Nejprve jsem ztrácel periferní vidění a pak se zhoršil i zbytek. Radikální změna samozřejmě nastala, když jsem přestal vidět úplně.

● **Co jste dělal, abyste se naučil žít ve tmě?**

Začal jsem pracovat mezi slepými. Dopomohla mi k tomu náhoda – u příležitosti příjezdu papeže Jana Pavla II. jsem se potkal s kamarádem, který byl ředitelem Charity a sdělil mi, že se tu zakládá Katolická nadace pro nevidomé (KNPN). Tak jsem se rovnýma nohama ocitl uprostřed světa nevidomých a pomáhal se založením nadace. Postupně jsme získali sponzory z Německa a já začal organizovat zájezdy pro katolické nevidomé poutníky. Psal se rok 1990, a to se otevřely hranice. Zamířili jsme do Říma, francouzských Lurd a na sever do Švédska. Náš poslední zájezd byl do svatě země, do Izraele. A to bylo nádherné!

● **Jak jste tyto země vnímal, když to nešlo přes oči?**

To je právě vnitřní vidění nevidomých lidí. Každé místo, kam vkročíte, na vás dýchne

Irena Šatavová
Foto: Vendula Fantová

„Radost mi působí...“ pokračování rozhovoru s Václavem Fantou

svou vlastní atmosférou. Stojíte v Betlémě, kde se narodil Ježíšek, stanete na Golgotě a říkáte si, že tady byl ukřižován Kristus... Izrael jsme navštívili v době Vánoc a v Chrámu narození Páně jsme zpívali koledy, což byl silný duchovní zážitek a skvělý pocit! Příjemným relaxem na cestě bylo koupání v Mrtvém moři. Ta atmosféra, ten vzduch!

● Byla to ztráta zraku, co vás přivedlo k víře?

Ne, já jsem byl věřící odmalička. Díky tomu jsem to bral všechno s pokorou jako zkoušku, ve které se ukáže, jak člověk ob stojí. Nikdy jsem neřekl: Pane Bože, proč jsem oslepl zrovna já!

● Katolická nadace pro nevidomé po několika letech skončila, ale vaše aktivity ve prospěch nevidoucích ne.

Parta lidí z nadace se nadále o víkendech scházela debatovat a zpívat ve středisku pro nevidomé na Dědině. Jedním z nás byl i hudební pedagog Ondřej Čanecký, který nás ve zpěvu kultivoval a posléze se stal sbormistrem. Chtěli jsme seskupení dát určitou formu a založili Vokál klub při organizaci SONS (Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých). Pořádáme koncerty, zpíváme lidovky, umělé písně a vše, co je pro malé soubory. Vydali jsme i vlastní CD.

● To byl váš nápad – založit sbor?

Jak jsem již zmínil, bylo to rozhodnutí několika zpívajících nadšenců. Ale protože jsem se již dříve osvědčil jako organizátor v KNPN, byl jsem zvolen za předsedu. S chutí jsme se pustili do práce, postavili jsme repertoár, začali nacvičovat a samozřejmě shánět prostředky k činnosti sboru.

● Zpěv vás musí hladit po duši, že?

Zpívání ve Vokál klubu mě těší, odmalička jsem rád zpíval, má to ale pro mě jednu nevýhodu – všechno musím odposlouchat a naučit se z paměti. Braillovo písmo sice číst umím, ale neumím zároveň ve slepeckém písmu i noty a texty.

Jedním z nápadů Václava Fanty bylo vytvoření souboru 30 polychromovaných dřevorez – reliéfů svatých, které slouží nejen jako praktická pomůcka pro nevidomé děti, ale potěší i srdce a oči vidoucích milovníků umění. V letošním roce bude výstava k vidění v říjnu či v listopadu v Českých Budějovicích.

● Kde jste se naučil Braillovo písmo?

Právě tady v centru nevidomých na Dědině. Dovedla mě sem před deseti lety opět náhoda: s jedním redaktorem jsem přišel udělat fotografie, neboť jsem ještě maličko viděl. A tehdejší paní ředitelka Shifferová mi řekla: „Nechcete se tu něco naučit?“ Ne, nechtěl jsem, to už dožiju, řekl jsem jí. Ale nabídla mi, zda se nechci naučit psát na stroji. To jsem již s radostí přijal.

”
*Prál bych lidem
to štěstí, aby měli vyrovnanou duši a aby se nehonili
za majetky a nedosažitelnými věcmi.*

● A?

Zvládl jsem psaní všemi deseti, ale nemohl jsem si přečíst, co jsem vlastně napsal. A tak jsem se začal učit psát na počítači, protože ten na mě může mluvit. A už jsem byl chycený! Pak přišlo na řadu slepecké písmo, sebeobsluha a tak dále. Kromě toho všeho se taky v centru nevidomí naučí třeba vyrábět keramiku, tkát, dělat košíky, vařit... prostě člověk tu najde všechno, o co má zájem.

● Vy jste také přišel s nápadem na vytvoření obrazů svatců pro nevidomé.

Tehdy jsem dostal nápad, jak nevidomým dětem přiblížit a poznat obrazy svatců. Znal jsem se s výtvarnicí Jarmilou Haldovou a požádal ji, aby vyřezala reliéfní postavy svatých, z nichž každý bude mít svůj atribut: svatá Anežka Česká má v ruce kostel sv. Anežky, svatý Václav drží meč, korouhev a má na hlavě přemyslovskou korunu, svatý Petr má v ruce klíč, sít' s rybou a kohouta. Paní Jarmila dávala postavám konečnou podobu, mně přísluší jenom ten nápad udělat obrázky pro slepé a to, že jsem na to sehnal prostředky.

● Je výstava někde k vidění?

Dva měsíce byla v Národní galerii v Anežském klášteře, pak putovala do Bruselu, k vidění byla u Pražského Jezulátka, v Kyjově či na Novoměstské radnici v Praze, kde ji shlédli návštěvníci doslova z celého světa. Letos koncem roku by měly být reliéfní obrázky vystaveny v Českých Budějovicích.

● Je zajímavé, jak snadno vaše aktivity přesahují hranice států a šíří se dál. To platí i o hmatové hře Oardo, jejíž jste tvůrce.

Ta vznikla tak, že jsem přemýšlel, jak by nevidomí mohli hrát pexeso. A napadlo mě, že by se daly vytvořit karty s vyřezávanými obrazy. Nejdřív jsem si doma vystříhal kartičky a vysekal do nich čtverečky, abych zjistil, zda je to dostatečně hmatově rozeznatelné. Bylo. Pak už zbývalo jen vyřešit výrobu, což se podařilo. Když

„Radost mi působí...“ pokračování rozhovoru s Václavem Fantou

bylo hotovo, měla hra projít zatěžkávacím testem, a sice samotnými nevidomými. Hra si získala oblibu, což jsem si ověřil i na prvním Qardo turnaji Czech Open v Pardubicích. To mě motivovalo k tomu, abych hru šířil pomocí svých kontaktů do dalších zemí.

● Kde všude se hra hraje?

Díky mým přátelům a známým se hra rozšířila nejprve do Austrálie, Kanady, Ruska, Mexika a Jižní Ameriky. Speciálně mě potěšil velký turnaj v Panamě, kterého se zúčastnilo více než 200 nevidomých dětí, jejichž reakce byly báječné.

● Zmiňme ještě charitativní kalendář, který připravujete s agenturou R-Media již šest let. Co vás k tomu vedlo?

Snažím se získávat finance pro náš Vokál klub a díky dobrým vztahům s umělci a grafiky se mi to daří. Převážná podpora je od výtvarníků ze Středočeské umělecké galerie Hollar, kteří věnují svá díla k prodeji výstavě, někteří z nich poskytnou svá díla pro roční unikátní kalendář. Veškerý výtěžek je pak použit na činnost pěveckého souboru Vokál klub.

● Letos v dubnu vám bylo 76 let, máte tedy právo trochu bilancovat. Dá se život prožít částečně ve tmě označit jako šťastný?

Desková hra pro nevidomé Qardo vznikla díky panu Václavu Fantovi před pěti lety a od té doby se rozšířila daleko za hranice České republiky. Do střediska pro nevidomé v Praze 6 - Dědina dochází pan Václav Fanta pravidelně každý týden, aby si Qardo zahrál se zdejšími obyvateli střediska, kteří se na něj už těší. A baví se při tom náramně, to mohu potvrdit!

Určitě ano. Máte-li štěstí na lidi kolem sebe a nepropadnete-li panice a hrůze, tak to jde. Člověk potřebuje zázemí a klid rodiny, a pak také přátele. Těším se ze setkání se spolužáky z grafické školy a s kolegy z mnoha redakcí, kde jsem působil. Radost nacházím i v obyčejných maličkostech; může to znít jako klišé, ale člověk, který na to přijde, prožívá šťastný celý život.

Je něco, čeho litujete?

Občas lituju, že nemohu vidět svého vnoučka (roční syn dcery Vendulky – pozn. red.), protože kdysi dávno jsem od jednoho

faráře slyšel větu: „Podívej se do očí dítěte a uvidíš v nich Pána Boha.“ Tak to je jediné, co mi občas chybí. Ale i to své nevidění беру jako zkoušku, že má být člověk pokorný a hledat dál své uplatnění.

Prozradíte, jaká přání v sobě nosíte?

Těch už moc není. Přál bych lidem to štěstí, aby měli vyrovnanou duši, aby se nehonili za majetky a nedosažitelnými věcmi. Každý má totiž v sobě nějaké mantinely, kam až může. Honit se za chimérami je nesmysl. Vím to a jsem šťastný člověk, i když mě tohle potkalo. ●

Poděkování při Ceně Olgy Havlové 2016 získali

● v kategorii Dárci:

MARSH, s. r. o., zastoupená Ing. Ludkem Menšíkem – za každoroční příspěvek již od r. 2003 na program Senior cestou Adventních koncertů dobré vůle pořádaných Advokátní kanceláří KŠB

MEGABOOKS CZ, s. r. o., zastoupená Alexandrem Kadavým – za štědré dary na programy VDV

Prof. RNDr. Helena Illnerová, DrSc. – za dlouholeté dárcovství a aktivní podíl na realizaci projektů nadace

Ing. Helena Kryštůfková – za téměř 15letou finanční podporu projektům VDV

● v kategorii Spolupracovníci:

CZECH PHOTO, o. p. s., zastoupená Veronikou Souralovou – za realizaci Ceny VDV nazvané Můj život s handicapem

Prague International Marathon, spol. s r. o., zastoupená Carlem Capalbo – za šestileté partnerství v rámci závodů RunCzech

PaedDr. Vladimíra Rattayová – za spolupráci na projektu Fond vzdělání

Ondřej Němec, fotograf – za pomoc při realizaci výstavy fotografií o paní Olze a rozšíření fotografického archivu VDV

● v kategorii Vynikající projekty:

MUDr. Vladimír Svozil, Sanatorium EDEL, s. r. o. – za realizaci preventivních programů pro děti s astmatem

Petr Hejl, DiS., Diakonie ČCE, středisko Betlém – za pomoc osobám s těžkým tělesným postižením

Bc. Olga Medlínová, DiS., z Oblastní charity Strakonice – za pomoc seniorům

Mgr. Marcela Holeňová z o. p. s. Dlaň života – za dlouholetou podporu těhotných žen v tísní

Nominace na Cenu Olgy Havlové 2016

Jiří Berger Liberec

Předseda výboru Svazu zdravotně postižených motoristů, předseda Autoklubu invalidů AČR v Liberci. Navzdory následkům závažného úrazu se zapojil do spolupráce na vývoji a zdokonalování ručního ovládání automobilů.

Lucie Bittalová Brno IN MEMORIAM

Studentka, aktivistka, zaměstnankyně Úřadu vlády – pracovala pro iniciativu HateFree Culture, iniciovala kampaň „Měsíc raka“.

Václav Fanta Praha

Umělecký fotograf, před 25 lety přišel o zrak. Spoluzakládal někdejší Katolickou nadaci pro nevidomé. Založil pěvecký sbor nevidomých Vokál. Je autorem deskové hry pro nevidomé QARDO.

Eva Francová Kladruhy u Vlašimi

Sekundární lékařka na neurologickém oddělení Rehabilitačního ústavu v Kladrubech. Ani výrazné svalové postižení a sluchový handicap jí nezabránily v další práci.

Alena Fritschová Louny

Je členkou organizace „Pomoc bližnímu“ a přes vlastní chronické zdravotní problémy pomáhá starším a nemocným a doprovází je na úřady a k lékařům.

Dita Horochovská Náchod

Ani pohybové omezení jí neodrazuje od práce. Působí ve společnosti Senior fitness z. s. Je také lektorkou kurzů ovládání počítače zejména pomocí hlasu.

Zdeněk Janda Kladno

Předseda Asociace muskulárních dystrofií. Přestože je sám postižen muskulární dystrofií, prosazuje zájmy osob se stejným postižením a organizuje pro ně rekondiční pobyty.

Monika Křístková Frýdek-Místek

I přes své progresivní svalové onemocnění byla spoluzakladatelkou organizace Podané ruce a organizace Podané ruce – osobní asistence. Jako dobrovolnice se také věnuje canisterapii.

Radka Kulhánková Praha

Navzdory závažnému onemocnění pracuje v Domově Sue Ryder jako fundraiser. Byla organizátorkou charitativní jízdy „Epedice 53“ pro důstojné stáří a lidi s roztroušenou sklerózou.

Milan Langer Olomouc

Je členem spolku Trend vozíčkářů Olomouc, zabývá se bezbariérovými projekty a zapojil se do projektu Bezbariérová Olomouc.

Milan Linhart Ostrava

Ač trpí výrazným pohybovým a zrakovým omezením, pracuje jako historik umění a působí jako předseda zrakově postižených Klubu českých turistů.

David Lukeš Praha

Aktivně působí jako komerční právník, jednatel České asociace paraplegiků, ředitel Centra Paraple, člen výkonného výboru Českého svazu tělesně postižených sportovců a prezident Českého ragbyového svazu vozíčkářů.

Zdena Miková Praha

Bydlí v chráněném bydlení „Pohoda“, pracuje v kavárně Bílá vrána, pomáhá v organizaci Společnost pro podporu lidí s mentálním postižením jako konzultantka.

Tomáš Musílek Semily

V dětství utrpěl těžký úraz, nyní pracuje jako provozní zaměstnanec v Jedličkově ústavu v Liberci.

Zdeňka Myšáková Praha

Prodělala těžký úraz po pádu z kola. Je dobrovolnicí v Centru moderní rehabilitace pro osoby se získaným poškozením mozku (ERGO Aktiv), kde pomáhá ergoterapeutům a fyzioterapeutům.

Petr Pašník Praha

Přes postižení dětskou mozkovou obrnou pracuje jako lektor pro ovládání počítače hlasem. Je členem týmu Polovina nebe, o. p. s. – poskytovatelů sociálních služeb.

Iva Perlíková Praha

Bývalá primářka, nyní zástupkyně primářky v Domově sv. Karla Boromejského se musí vyrovnávat s následky úrazu. To jí nezabránilo v pořádání přednášek pro Český červený kříž a pro studenty lékařství, ani v publikování v odborné literatuře a tisku.

Michal Roškaňuk Praha

Zakladatel organizace Adventor (sdružení odborníků a osob s autismem) – poradce a terapeut autistů.

Jana Soferová Louny

Pomáhá ženám, které podstoupily ablaci prsu.

Jitka Štambachová Praha IN MEMORIAM

Bývalá výkonná ředitelka Nadace Bona (1998–2014), zasloužila organizátorka projektů pro lidi s duševním onemocněním, zvláště chráněného bydlení.

Kateřina Vítová Praha

I přes výrazné postižení způsobené dětskou mozkovou obrnou vystudovala kulturologii na FF UK a právo na Právnické fakultě UK v Praze. Zabývá se „medicínským právem“ v oblasti práv klientek porodnické péče.

Heřman Volf Praha

Předseda občanského sdružení Cesta za snem. Navzdory svému zdravotnímu postižení způsobenému úrazem jezdí na kole po Evropě ve prospěch handicapovaných dětí a pořádá besedy a přednášky v rehabilitačních ústavech, na spinálních jednotkách, školách a sympozii.

IN MEMORIAM

V letošním roce byly na Cenu Olgy Havlové nominovány také dvě výjimečné ženy in memoriam. VDV se rozhodl pro tyto nominace připravit zvláštní formu ocenění, kterou vytvořila stipendistka Fondu vzdělání, studentka sochařství Eva Lukešová.

Ocenění pro Jitku Štambachovou

Pro toto ocenění zvolila autorka symbolicky průhledný dům tvořený z několika domečků, které se zmenšují. Průhlednost a lehkost materiálu akcentuje myšlenku projektu – nenechávat lidi s duševní poruchou někde skryté a izolované, ale naopak je začlenit zpět.

Ocenění pro Lucii Bittalovou

Ke koncepci tohoto ocenění autorka uvádí: „Když jsem si přečetla první název projektu MĚSÍC RAKA, napadlo mě souhvězdí. Stejně tak jako v našem kalendáři má rak vymezený čas, tak i my ho máme na světě.“ Korálky, které tvoří základ objektu, jsou vytvořené ženami, jež se letos chystají objednat ke gynekologovi. Korálky proto, že rakovina děložního čípku je takřikajíc „holčičí záležitost“. ●

Sanatorium EDEL

Dětská léčebna respiračních nemocí se speleoterapií

MUDr. Vladimír Svozil je jedním z těch, kdo na letošní Ceně Olgy Havlové přebíral Poděkování v kategorii Vynikající projekty. Je totiž ředitelem Sanatoria EDEL – dětské léčebny respiračních nemocí se speleoterapií v Jeseníkách. VDV spolupracuje s tímto sanatoriem už od roku 2003 a za dlouhodobou pomoc nemocným dětem udělila nadace řediteli léčebny své poděkování.

● Sanatorium EDEL je soukromou dětskou léčebnou respiračních nemocí. Jak toto nestátní zařízení vzniklo?

Původně zde ve Zlatých Horách byla státní dětská ozdravovna, od ledna 1993 přejmenovaná na Odborný léčebný ústav respiračních nemocí pro děti. Měli jsme ale neskutečné problémy s financováním, tak jsme s přítelem založili společnost s r. o. EDEL, abychom se mohli zúčastnit privatizace. Z osmi účastníků privatizace jsme ji vyhráli – od ledna 1995 jsme toto zdravotnické zařízení zprivatizovali provozně a od dubna 1996 i majetkově.

● Odkud získává sanatorium prostředky na svůj provoz?

Celkem 95 % finančních prostředků na provoz a rozvoj léčebny získáváme z naší hlavní činnosti, to je z poskytování komplexní léčebně preventivní dlouhodobé lůžkové péče opakovaně a chronicky nemocným dětským pacientům ve věku 2–18 let, tedy z veřejného zdravotního pojištění. Nemalé prostředky vyděláme poskytováním ambulantních služeb (ORL, LSPP, rehabilitace, wellness), které jsou hrazeny částečně zdravotním pojištěním. Ostatní prostředky pochází z naší komerční činnosti (kuchyně, ubytování, nákup a prodej). Rovněž rodiče doprovázející malé dětské pacienty si doplácí ubytování 150–250 korun/den. Na dotační prostředky a programy prakticky nedosáhneme a sponzorství prakticky neexistuje.

● Jedinečnost sanatoria tkví mimo jiné v tom, že poskytujete speleoterapii. Prozradte, prosím, o co jde.

Speleoterapie je aplikace mikroklimatu vybraných podzemních prostor na lidský organismus. Toto mikroklima musí splňovat spoustu fyzikálních, přírodovědných a mikrobiologických podmínek a hlavně všechny tyto veličiny podzemního prostředí musí být celoročně stabilní. To zde platí a vytváří „přidanou hodnotu“ k ekologicky nezasazenému a lesnatému prostředí Zlatých Hor v podhůří Jeseníků, vhodnému k léčbě chronických nemocí dýchacích cest.

● Jaké jsou výsledky léčby spojené se speleoterapií?

Během následujících 12 měsíců po léčebném pobytu dochází ke zlepšení zdravotního stavu u 93 % pacientů, ke snížení spotřeby antibiotik v 85 %, ke zvýšení školní docházky v 51 %, ke snížení spotřeby antihistaminik v 84 %. Efekt léčby vydrží průměrně 10 kalendářních měsíců.

● To znamená, že se s nemocnými dětmi vidíte napřesrok znovu?

Opakovaně se k nám na dlouhodobý léčebný pobyt vrací asi 55 % pacientů, což podle mého svědčí o tom, že námi poskytovaná péče má svůj smysl a že je kvalitní.

● Jak se nemocné dítě/dospívající do sanatoria dostane?

Nemocné děti k nám přicházejí na doporučení svého ošetřujícího dětského lékaře; ten navrhuje, do které odborné dětské léčebny pacienta poslat. Po schválení návrhu

VDV podpořil Sanatorium EDEL

v letech 2003–2015 celkovou částkou 1 392 000 korun. Peníze byly použity na úpravu terénu, podlahu v provozu speleoterapie, spirometrické snímače, dětské hřiště a hrací prvky.

revizním lékařem zdravotní pojišťovny pak nemocného pozveme k nám.

● Co všechno zde děti absolvují?

Léčebný pobyt je zaměřen na komplex léčebně preventivních výkonů a procedur. To zahrnuje například ultrazvukovou inhalaci Vincentky, léčebnou tělesnou výchovu zaměřenou na rehabilitaci dýchacího ústrojí, farmakoterapii dle dlouhodobého plánu, speleoterapii, režimová opatření, dietní stravování a pobyt na čerstvém vzduchu nezátěženém exhalacemi.

● Co byste navrhl, pane doktore, ke zlepšení péče o vaše pacienty?

Chceme se zaměřit na zvýšení počtu pacientů školního věku – rodiče je k nám nechtějí posílat kvůli zameškání školy, ale nevidí, že doma má dítě např. 300 hodin absence kvůli nemocem, zatímco u nás nezmešká prakticky ani jednu vyučovací hodinu (sanatorium má svou mateřskou i základní školu – pozn. red.)! Pokud by se mělo něco měnit, tak snad prodloužit délku pobytu našich pacientů ze čtyř na alespoň šest týdnů. A stejné podmínky, které musíme splňovat my, by měly platit i pro lázeňské léčebny a akce typu Mořský koník. Stejně tak finanční ohodnocení naší práce by mělo být srovnatelné s cenami lázeňských zařízení včetně cen stravy. V neposlední řadě by se neměly měnit podmínky poskytování následné péče dané zdravotními pojišťovnami a Ministerstvem zdravotnictví každou chvíli! ●

„Těší mě, že jsme vybudovali jeden z nejlepších a nejkvalitnějších odborných dětských léčebných ústavů v této republice,“ říká MUDr. Vladimír Svozil.

Irena Šatavová

Foto: Monika Granja, archiv Sanatoria EDEL

Sport pro charitu: Děkujeme!

Jaro přináší nejen nové sportovní možnosti, ale také příklady inspirující k zapojení do Sportu pro charitu. Kalendář sportovních akcí se plní a úměrně tomu narůstá i počet sportovců, kteří spojují své aktivity s pomocí lidem s handicapem.

Děkujeme všem, kteří při svém sportování zároveň myslí i na druhé. Naše poděkování také patří všem dárcům, kteří přispívají do jednotlivých sbírek. Finanční prostředky získané v rámci Sportu pro charitu slouží k nákupu zdravotnických a kompenzačních pomůcek (např. invalidních vozíků či sluchadel) pro děti a dospělé s handicapem.

Běžecskou sezónu jsme spolu s běžci dobré vůle zahájili 5. dubna v ulicích Prahy. Na trasu Sportisimo ½ Maraton Praha vyběhlo za Výbor dobré vůle – Nadaci Olgy Havlové celkem 50 jednotlivců a 44 běžců v 11 týmech (běžci PointPark Properties, s. r. o., a týmy AVAST, MERGON, GEMALTO a BOBCAT DOOSAN, ale také závodníci ze Španělska a Francie). Naši běžci „vyběhali“ na pomoc lidem se zdravotním postižením přes 200 tisíc korun.

Dalších 44 tisíc korun činil příspěvek ČSOB – banka věnovala ve prospěch Nadace Olgy Havlové 100 korun za každý kilometr uběhnutý svými 21 běžci. Běžci z firmy Maxprogres navíc díky vlastní sbírce získali 50 tisíc korun na nákup invalidního vozíku pro Kristýnu. Stejnou částkou pak sbírku podpořila sama firma. Díky sbírce Jaroslava Kaizra bylo vybráno dalších 13 tisíc korun na pomoc dětem se sluchovým postižením.

Mezinárodní klub studentů při Technické univerzitě v Liberci uspořádal 21. května již 3. ročník charitativního běhu pod záštitou Nadace Olgy Havlové. Výtěžek ze sportovní akce pořádané v duchu motto „Běžím, co můžu – pomůžu!“ bude použit na nákup invalidního vozíku.

Obchodní Centrum Chodov pořádá od 2. do 30. května běžecskou akci pod názvem Unexpected

Vladimír Vidim se rozhodl svou jízdu na vysokém kole splnit i sen handicapované Adélky, aby se mohla podívat k moři.

Running. Patrony akce určené pro širokou veřejnost se stali ultramaratonec Miloš Škorpil a horolezec Radek Jaroš. Za každý kilometr uběhnutý účastníky akce věnuje Centrum Chodov finanční příspěvek ve prospěch VDV. Cílem akce je uběhnout minimálně 7 000 km. Neváhejte a zapojte se také, stále máte čas a každý kilometr se počítá!

Cyklista Vladimír Vidim se rozhodl spojit splnění svého sportovního snu o rekordu v jízdě na vysokém kole s vyplněním snu handicapované Adélky o cestě k moři.

Na čtyřicetkilometrovém okruhu vedoucím z Prahy 6 přes Roztoky, Kralupy a Veltrusy do Chlumce chce Vladimír překonat vlastní rekord 802 km za 48 hodin. Jeho metou je pokořit hranici 1000 km. Vladimírovi můžete od 21. července nejen fandit, ale můžete také přispět na sbírku pro Adélku.

Máte-li zájem o další podrobnosti, sledujte www.sportprocharitu.cz.

Nad'a Holíková

Foto: archiv Vladimíra Vidima

Děkujeme našim dárcům za přízeň a podporu

Association Olga Havel
Branche Helvétique 144 492 Kč
mBank S.A 57 000 Kč
MAXPROGRES, s. r. o. 50 000 Kč
Pointpark Properties, s. r. o. 45 000 Kč
Porsche Česká republika, s. r. o. 15 000 Kč
Crown Worldwide Movers, s. r. o. 9 800 Kč

UK Fakulta sociálních studií 9 000 Kč
David Navara 8 100 Kč
Věra Kičmerová 8 000 Kč
Ing. Jan Vraný 6 000 Kč
Jakub Bosák 5 000 Kč
Jakub Křížek 5 000 Kč
Vojtěch Mádr 5 000 Kč
Střední škola mediální grafiky
a tisku, s. r. o. 4 500 Kč
Hana a Štefan Füleovi 4 000 Kč

Prof. RNDr. Helena Illnerová, DrSc. 4 000 Kč
Vít Melichar 4 000 Kč
Martin Bartek 3 600 Kč
Ing. Jaroslav Kaizr 3 500 Kč
Jaroslav Štefl 3 300 Kč
Michal Fišer 3 000 Kč
Lenka Kramolišová 3 000 Kč
Annette Bauer Hahn 2 700 Kč
Addition Treuhand AG 2 700 Kč
Oda Wommer 2 647 Kč

Připravila: Gabriela Bauer

Poděkování

Ze života VDV

Káva se srdíčkem

Putovní akcí s názvem *Zajděte si do kavárny nejen na kávu, ale také pro srdíčko Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové!*, která byla zahájena 21. března v kavárně a galerii Art-n-Coffee, chce VDV oslovit veřejnost a upozornit ji na potřeby lidí s handicapem. Koupí srdíčka, které symbolizuje myšlenku, že dobré srdce neodmítne pomoc potřebnému (srdce je zároveň obsaženo v logu VDV), přispějí

dost“ určenou na pomoc lidem se zdravotním postižením. Sbírká se posléze přemístila do Bella Vida Café a TRICAFE a bude takto putovat po dalších pražských kavárnách. O jejím aktuálním umístění se zájemci mohou informovat na www.vdv.cz/novinky.

Návštěva v ateliéru Olbrama Zoubka

V úterý 5. dubna jsme společně s našimi studenty z Fondu vzdělání navštívili ateliér sochaře Olbrama Zoubka a mistrovi jsme popřáli k jeho 90. narozeninám, které slavil 21. dubna. Olbram Zoubek je autorem plastiky *Povzbuzení*, kterou každoročně obdrží laureát Ceny Olgy Havlové. Na návštěvě jsme s manželi Zoubkovými strávili příjemné odpoledne a prohlédli jsme si i díla umístěná v jeho ateliéru.

Čaj o páte

V úterý 26. dubna se uskutečnil další Čaj o páte, jehož hostem byla paní Olga Pešková, neteř Olgy Havlové, která vzpomínala na svou tetu, paní Olgu, při příležitosti dvacátého výročí jejího úmrtí. Setkání moderoval PhDr. Jan Stolar.

Přednášky pro veřejnost

Pokračujeme v cyklu přednášek pro veřejnost *Zdraví a životní styl*, které se každý měsíc konají v Městské knihovně v Praze 1 a kde přednášejí absolventi Salzburškých lékařských seminářů. S přednáškou *Jsem to pořád já? Život s demencí*

vystoupila v dubnu MUDr. Oksana Samokhvalova (viz foto), psychiatricka z Národního ústavu duševního zdraví v Klecanech. V květnu přednášela Bc. Jana Jarošová na téma *Nemoc není náhoda – Psychosomatické příčiny vzniku nemoci*.

Akce pro veřejnost, kterých se VDV zúčastnil

Stánek VDV s propagačními materiály a předměty k zakoupení mohli navštívit zájemci na několika akcích pro veřejnost. Dne 27. dubna se v prostorách Fora Karlín konal tradiční veletrh neziskovek *NGO Market*. Na pražské náplavce se na 1. máje uskutečnila akce s názvem *Veggie Náplavka Summer 2016*, kde náš stánek navštívila Lucie Mlejnková (viz foto), mistryně Evropy a České republiky v thai a kick boxu. A 7. května se setkali ti, kdo si chtěli připomenout dobu Karla IV., na akci *Všechno nejlepší, Karle IV. – open air na Karláku*.

Nadační příspěvky z programu Obyčejný život

Správní rada VDV rozdělila na svém zasedání 19. dubna 23 organizacím nadační příspěvky v programu *Obyčejný život* v celkové výši 1 100 000 korun. Program zahrnuje sociální projekty nestátních neziskových organizací, které si vytklý za cíl pomáhat vracet do života lidi žijící mimo mantinely „obyčejného života“ a které poskytují sociální služby směřující k jejich plnému začlenění do společnosti. ●

Změny ve správní radě VDV

Dne 23. března se Milena Černá stala předsedkyní správní rady VDV. Vystřídala v této funkci Danu Němcovou, které děkujeme za mnoho let obětavé práce!

Hana Füleová, foto: Zdeněk Chrapek, Monika Granja, Naďa Holíková, Tereza Říčařová a Milena Černá

OLGA:

*výjimečná žena
výjimečného muže
ve výjimečné době*

Michael Žantovský byl tiskovým mluvčím a poradcem Václava Havla v letech 1990–1992. Z této pozice měl blízko také k paní Olze Havlové, i když dlužno říci, že se s Havlovými znal už mnohem dříve a ani po jeho odchodu do diplomatických služeb se jejich propojení zcela nezpřetrhalo. Jeho pohled na paní Olgu, od jejíhož úmrtí uplynulo letos v lednu dvacet let, nám přiblíží zakladatelku VDV zase trochu z jiné stránky.

● **Bylo snadné získat přítomnost paní Olgy na oficiálních akcích pořádaných prezidentkou kanceláří?**

Olga měla od Hradu velký odstup. Nebylo to prostředí, které by jí bylo blízké, a proto se na Hradě delší dobu nikdy nezdržovala. Chápala ale, že v sázce jsou větší věci, a jako disciplinovaný člověk se zúčastňovala návštěv vrcholných představitelů cizích zemí, kteří k nám přijížděli na oficiální návštěvu s manželkami. Když to však nemuselo být, tak se takovým akcím raději vyhýbala. S Hradem ji spojovala především její tajemnice Iva Taťounová.

● **Jakými zdůvodněními se bránila, aby nemusela být přítomná na různých recepcích?**

Olga byla rázná a nebrala si moc servítky. Říkala, že ji to „otravuje“ a že ona není prezidentka, tak proč by tam musela být. Vždycky nám trochu vynadala, ale když to bylo zapotřebí, tak šla. Byla, jak říkám, velice disciplinovaná.

● **Na státní zahraniční návštěvy ale s Václavem Havlem jezdila, že?**

Ze začátku se zúčastňovala řady oficiálních cest – jela s námi například na Island, do Kanady či USA. Ale na následující cestu do Moskvy už nejela a dávala jasně najevo, že má svoji vlastní představu o tom, co hodlá dělat. Právě zakládala Výbor dobré vůle.

● **Dnes má skoro každá známá a veřejně působící osobnost svého designéra, stylistu,**

kadeřníka, módní salón, který ji obléká. Nedovedu si představit, že by se paní Olga nechala do podobného „VIP průmyslu“ vmanévrovat. Jak to s ní bylo?

Olga měla tu vlastnost, že působila jako dáma, i když žádné vizážisty a image-makery kolem sebe neměla. Sama o sobě byla přirozená a na lidi působila svým šarmem a autoritou. Avšak – a teď se musím spoléhat na svou paměť, což už není tak jisté – mám dojem, že alespoň malý úkrok vůči nim udělala v případech, když šlo o státní akce. Bylo na ní vidět, že navštívila kadeřnictví.

● **Kdo připravoval její veřejná vystoupení – psala si je sama, nebo dostávala nějaké podklady či přímo napsanou řeč? Třeba od vás?**

Ode mne určitě ne! A musím říci, že takových příležitostí bylo málo, protože se jim úporně bránila – nerada na veřejnosti mluvila. Pokud jde o její nadaci, jako předsedkyně Výboru dobré vůle měla pochopitelně svou vlastní agendu, a tam veřejně vystupovat

musela. Když však šlo o oficiální státní akce, na nichž doprovázela prezidenta Václava Havla, nechávala hovořit jeho. Měla-li společný program s manželkami státních návštěv, tak si spolu pochopitelně povídaly.

● **Jak byla jazykově vybavená? Dávala přednost tlumočení, či přímému kontaktu v angličtině?**

Nemluvila anglicky tak, aby byla ochotná hovořit v tomto jazyce veřejně.

● **Navenek působila paní Olga dost odtažitě a přísně. Jaká byla na oficiálních společenských akcích: plula snadno ve společenských vodách, anebo byla spíše svérázná a nekontrolovatelná?**

Olga na první pohled působila spíš přísněji. Ale pokud jde o její vystupování jako první dámy, myslím si – a to na ní bylo úžasné – že měsíc poté, co se Václav Havel stal prezidentem, tak na ní nikdo nepoznal, že není první dámou už řadu let. Nebyla to role,

„Olga Havlová měla krásný, výrazný obličej,

hezký úsměv a hustou, trochu ježatou kštici tmavých vlasů, ale podle dobových měřítek nebyla výjimečně přitažlivá. Po úrazu v práci přišla o konečky dvou prstů na pravé ruce a často ji skrývala v rukavici. Nekoketovala ani nelichotila a nenamáhala se cokoli předstírat kvůli společenským ohledům.

Byla ale rovná jak pravítka a říkala lidem bez obalu svůj názor, když ji o to požádali, a často i bez toho. Ty, kteří ji potkali poprvé, její drsná přímost někdy zarážela. Ti, kteří ji poznali blíže, si uvědomovali, že v tom není žádná agrese, žádná snaha se povyšovat nebo ponižovat ostatní, pouze jakási neskutečná věcnost, jakou lze zřídka vidět v takové důslednosti a intenzitě. Ještě pozoruhodnější bylo, že její soudy a pocity, které se týkaly jiných lidí, byly většinou správné. Musela to být právě tato nesmlouvavá poctivost a neúcta ke konvencím, co k ní Havla přitahovalo. Byl na půl cesty k tomu stát se rebelem a spíš než debutantku z lepší společnosti potřeboval ostřílenou frajerku.“

Výňatek z knihy Michaela Žantovského: *Havel, Argo* (2014), strana 61

Nakladatelství Argo vydalo na podzim 2014 knihu Michaela Žantovského: Havel. Autor Havlova životopisu, překladatel, psycholog, publicista a diplomat Michael Žantovský, se při vykonávání své funkce tiskového mluvčího a poradce prezidenta Václava Havla (1990–1992) zblízka setkával také s tehdejší první dámou Olgou Havlovou. Od září 2015 je Michael Žantovský ředitelem Knihovny Václava Havla.

po které by toužila, a nikdy se do ní nevžila, ale dokázala ji nést tak, že to nikdo nepoznal.

● **Možná jí v tom pomohla i láska k divadlu?**

Olga měla pro divadlo celoživotní vášeň. Zajímala se o něj po celou dobu, kdy s Václavem Havlem působili v divadle Na zábradlí, a i později na Hrádečku sama přispívala do různých divadelních hrátek, které se tam odehrávaly. Divadlo ji hrozně bavilo a bylo to něco, co měli s Václavem Havlem společného.

● **Jaká byla paní Olga na „neveřejných“ akcích, v kruhu svých přátel a blízkých osob?**

Dokázala být velmi společenská, milá a srdečná. Na Hrádečku byla báječná a měla ráda zábavu. Měla svou společnost nejen tam, ale i v Hrobce, a řadu dalších známých. Když jsme my, spolupracovníci Václava Havla, byli na návštěvě u nich v Lánech, tak jsme se večer bavili všichni společně. Olga nebyla žádný poustevník.

● **Vzala tedy na milost i vás, lidi z prezident-ské kanceláře?**

Většina z nás znala Olgu už před tím, než se s Václavem Havlem ocitli na Hradě. Takže by bylo divné, kdyby tomu tak nebylo. I když, samozřejmě, k některým lidem měla blíž a k některým dál.

● **Kde jste se s paní Olgou seznámil vy?**

Já jsem se potkal s Václavem Havlem krátce poté, co ho pustili z vězení v roce 1983. Padli jsme si spolu do oka a občas jsme se pak setkávali. Později už jsme se setkávali hodně, jezdili jsme na různá místa v Čechách, občas jsem zajel k Havlovým na Hrádeček – a tam jsem se poznal s Olgou.

● **Byla paní Olga vaší „krevní skupinou“, stejně jako Václav?**

Já jsem si Olgu obrovsky vážil a měl jsem ji rád. Olga nebyla úplně snadný člověk, když se zasekla, mohlo to být docela těžké, což ostatně zažili všichni, kdo ji znali, včetně

Václava. Olga jako žena byla velmi tvrdá a taková být vlastně i musela – neměla to v životě lehké a pocházela z prostředí, kde život nebyl lehký. Měl jsem ji však rád a bylo mi moc líto, když odešla.

● **Poznal jste na ní, když už byla nemocná? Ona to dost dlouho a úspěšně skrývala...**

O tomhle vám řeknu málo. Já jsem byl asi jeden z posledních, kdo se o tom dozvěděl, protože v té době jsem působil jako velvyslanec ČR v USA, takže jsem se to dozvídal jen z občasných hovorů s prezidentem či z médií.

● **Veřejnost v zahraničí na odchod Olgy v lednu 1996 reagovala hodně citlivě, že?**

Americká média a naši přátelé v USA to samozřejmě zaregistrovali. Přicházeli kondolovat na velvyslanectví ve Washingtonu a my jsme jejich kondolenční dopisy posílali na Hrad. Ztráta to byla citelná, ale hlavní reakce na odchod Olgy se odehrála doma.

● **Čím si vysvětlujete, že byla tak oblíbená a vlídně přijímaná nejen doma, ale i v zahraničí?**

Aura kolem Václava Havla byla po sametové revoluci taková, že zahrnovala samozřejmě i Olgu. Svět ji pojímal jako součást aureoly, která se kolem Václava vytvořila, a oba byli předmětem adorace. Pro nás, kdo jsme trochu důvěrněji znali jejich vztah, který byl

nesmírně silný, ale atypický, bylo někdy až úsměvné, když z nich svět dělal takový ten vzorový barbotiskový pár. Dokonce slavná americká herečka Jane Fondová, která je navštívila asi dva měsíce po jejich nástupu na Hrad, chtěla o nich natočit film. K tomu nakonec – k velké úlevě nás všech včetně Václava i Olgy – nedošlo.

● **I tak paní Olga za sebou zanechala nesmazatelnou stopu. Jak to podle vás dokázala?**

Olga byla výjimečná žena výjimečného muže ve výjimečné době. Je nesmazatelně spojená s velkými okamžiky společenské změny, která se u nás udála. Podstatné na ní je však to, že netěžila jenom z odlesku slávy svého muže. Byla osobnost sama o sobě. Jako první dáma položila tradici dobročinné a veřejně prospěšné činnosti a v tom udělala obrovský kus práce.

● **Co se vybaví vám, když si na Olgu vzpomenete?**

Stopa, která utkvěla ve mně, se pojí s řadou dramatických okamžiků, které jsme prožívali během sametové revoluce i po ní. Vždycky v takové chvíli, kdy každý z nás horečně myslel na něco jiného, se ozval hlas Václava Havla s otázkou: „Kde je Olga?“. Václav ji prostě potřeboval jako oporu, a tak si ji pamatuji. ●

Pozvání do Knihovny Václava Havla 9. června 2016 k diskuzi na téma Inkluze

Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové a Knihovna Václava Havla připravují na 9. června 2016 tematickou diskuzi k problematice inkluze na našich školách pod názvem „Inkluzivní vzdělávání ve vztahu k demokratickým principům a hodnotám“.

Téma inkluze v naší společnosti velmi silně rezonuje a vyvolává řadu emocí již po několik měsíců. Snahou organizátorů diskuze, která proběhne v Knihovně Václava Havla od 16:30 hodin, je zasadit téma inkluze do širšího společenského rámce.

Pozvání k účasti jako panelisté přijali: ústavní soudkyně Kateřina Šimáčková, předsedkyně České odborné společnosti pro inkluzivní vzdělávání Klára Laurenčíková, sociolog Ivan Gabal a vysokoškolský pedagog Libor Prudký. Očekáváme, že se do debaty zapojí i pozvaní odborníci na vzdělávací, sociální a lidskoprávní problematiku.

Irena Šatavová

Foto: archiv Knihovny Václava Havla

Poznamenejte si do diáře...

- **do 31. května** je k vidění výstava fotografií o paní Olze Havlové v kostele sv. Václava v areálu Psychiatrické nemocnice v Bohnicích.
- **31. května** je uzávěrka dalšího kola Salzburškých lékařských seminářů. Informace pro lékaře, kteří se chtějí přihlásit, jsou uvedeny na openmedicalclubcr.com.
- **4. června** se koná závod Mattoni 1/2Maraton České Budějovice 2016. Běžci dobré vůle na něm podpoří sbírku na pomoc lidem se zdravotním postižením.
- **9. června** se ve spolupráci s Knihovnou Václava Havla uskuteční beseda na téma Inkluze. Více informací viz str. 11.
- **12. a 13. června** se uskuteční další představení inscenace Olga neboli Horrory z Hrádečku. Hru současné autorky Anny Saavedra uvádí divadlo Letí ve Vile Štvanice a Olga je v ní představena nejen jako manželka Václava Havla, ale i jako samostatná a velmi silná osobnost.
- **15. června** se bude konat přednáška *Odcházení. Paliativní péče – komplexní cesta pro zachování důstojnosti pacienta a poskytování podpory jeho blízkým* z cyklu *Zdraví a životní styl*. Akce se uskuteční v 17 hodin v Městské knihovně v Praze. Přednáší MUDr. Irena Závadová.
- **25. června** se běžci dobré vůle zapojí do závodu Mattoni 1/2Maraton Olomouc 2016. Svými sportovními výkony zároveň přispějí na pomoc lidem se zdravotním postižením.
- **červen až srpen** – putovní výstavu fotografií o paní Olze Havlové bude hostit postupně Nymburk, Cheb a Sokolov.
- **červen až září** – více než 500 dětí z dětských domovů z celé ČR bude trávit prázdniny v Chorvatsku v lokalitách Gradac a Baško Polje. Projekt je realizován díky podpoře Majetkové, správní a delimitační unie odborových svazů Praha.
- **do 25. srpna** mohou studenti se zdravotním nebo sociálním handicapem podávat žádosti o stipendium z Fondu vzdělání, který je společným projektem ČSOB a VDV.
- **srpen** – celkem 17 dětí z dětských domovů se zúčastní letní jazykové školy ve Velké Británii, pořádané ve spolupráci s CK INTACT – studium v zahraničí, s. r. o.
- **září** – putovní výstava fotografií o paní Olze Havlové navštíví Budapešť.
- **20. září** je uzávěrka žádostí do grantového programu Senior.

Podrobnosti ke všem akcím získáte na www.vdv.cz

Přihlaste se jako fanoušek VDV na Facebooku
www.facebook.com/vybor.dobre.vule

Chcete pomoci?

Prosíme, podpořte sbírku na neurorehabilitační pobyt pro šestnáctiletého Honzu, který trpí těžkou psychomotorickou retardací. Má i další diagnózy, které mu ztěžují život (kvadruparéza, neurodegenerativní onemocnění, dětský autismus aj.), a je tedy plně závislý na péči maminky. Po ortopedické operaci kvůli skolióze absolvoval terapii Kosmík, která mu pomohla protáhnout zkrácené svaly a zvýšit stabilitu trupu. Lékaři mu doporučují tuto terapii opakovat, ovšem částku převyšující 56 tisíc korun je pro maminku samoživitelku nemožné uhradit.

Sbírku na pomoc Honzovi můžete podpořit na www.sportprocharitu.cz, kde najdete také další sbírky na pomoc lidem s postižením.

Děkujeme!

Dobré zprávy: Časopis Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové

Vyšlo: 23. května 2016 Redakční rada: Irena Šatavová, Monika Granja, Naděžda Holíková, Hana Füleová
Grafická úprava: Pavel Cindr, grafik@cindr.cz Jazykové korektury: Irena Šatavová, Hana Füleová
Fotografie na obálce: Vendula Fantová
Vydal: Výbor dobré vůle – Nadace Olgy Havlové, Senovážné nám. 2, 111 21 Praha 1, vdv@vdv.cz, www.vdv.cz. Tisk podpořila ČSOB.
Časopis je určen pro dárcy a partnery Výboru dobré vůle – Nadace Olgy Havlové. Časopis je neprodejný. ISSN 2336-596X

